

Kapitola první

Byl Štědrý večer a po silnici, která vedla do vesnice, uháněl nákladák.

Ten nákladák uháněl tak rychle, protože ho řídil Kamionák Jack, který toho rána přísahal manželce: dobře, zlato, dorazím přesně na osmou.

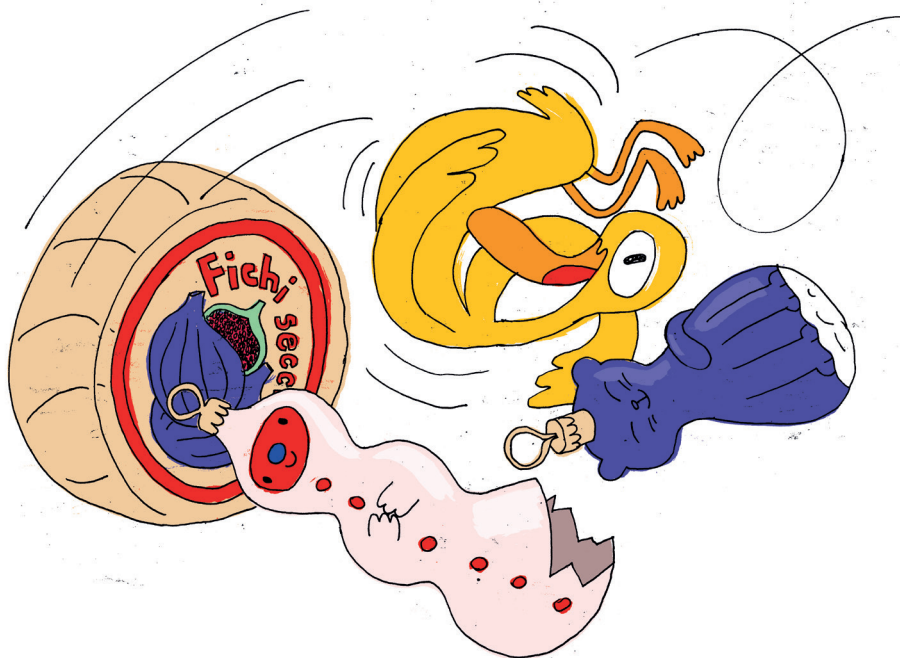
Tohle jí přísahal, protože byl zrovna Štědrý večer a na Štědrý večer musel Jack rok co rok chodit na štědrovečerní večeři ke tchyni, a běda kdyby přišli po osmé, protože jeho tchyně každý rok připravovala plněné těstoviny, a když se takové těstoviny rozvaří, veškerá náplň se rozčvachtá ve vývaru a to je malér.

To proto ten nákladák jel tak rychle: protože byly Vánoce a tchyniny těstoviny se nesměly rozčvachtat ve vývaru.

A tak ten nákladák dostal smyk. Zbývala poslední zatáčka a on to na tu osmou skoro stihl, jenže pak zrovna v té poslední zatáčce dostal smyk.

Všechno, co převážel, vypadlo ven: vánoční ozdoby, balíčky, sušené fíky, naložené papriky, šampaňské. A jelikož ta silnice ještě ke všemu vedla z kopce, věci se po ní řítily dolů šílenou rychlostí a zdálo se, že už se nikdy nezastaví.

I ona vypadla. Vypadla z nákladáku a začala se kutálet.

Není jasné, proč na korbě nákladáku vůbec byla, když netvořila součást žádného vánočního balíčku. A přece se nacházela přímo v tom nákladáku, takže když dostal smyk, vypadla stejně jako všechny ostatní věci, co ten nákladák převážel. A začala se kutálet jako míč unášený větrem, protože nejen že ta silnice byla z kopce, ale tu noc ještě navíc foukal vítr.

Potíž byla v tom, že se zrovna narodila.

Žádná z těch věcí, co byly v nákladáku, se zrovna nenarodila, ale ona ano.

Pravděpodobně se narodila právě v okamžiku, kdy nákladák špatně vybral tu zatáčku; anebo se narodila díky tomu pádu z korby. To se neví. Každopádně se ale narodila

v zatáčce. A narodit se v zatáčce, tedy vlastně při smyku v zatáčce na Štědrý večer, to není zrovna hitparáda.

V určitou chvíli ji však něco zastavilo: byla to popelnice.

Ještěže tak, protože hrozilo, že si poláme kosti dřív, než vůbec začne žít. Popelnice byla ošklivá a páchla, ale ona to nevnímala; jelikož se právě narodila, ani nevěděla, že to je popelnice.

Byla hrozná zima. Ale na ni se usmálo štěstí i podruhé: dopadla přímo do chlupaté bačkory, která tam vedle té popelnice čirou náhodou ležela na zemi. Bačkora byla šedá a měla tvar myši, ale ona nevěděla, do čeho vlastně dopadla. Nevěděla ani, že nějaké bačkory existují a k čemu slouží. Jen cítila, že tam je teplo a útulno, a tak se do ní schoulila.

Při narození se každému nepříhodí, aby dopadl přímo do bačkory, ale jí se to přihodilo.

A spala uvnitř té bačkory dlouhou dobu a snila o tom, že se ještě nenarodila.

Když se probudila, už nebyl Štědrý večer, ale ještě pořád byla příšerná zima. Z popelnice vytékaly jakési trochu lepkavé šťávy, které jí kapaly — to je náhodička — přímo do pusy. Takhle se řadu dní krmila, aniž ji kdokoli krmil.

Když dostatečně vyrostla, vylezla z bačkory ven. Postavila se pěkně před ni a poprvé se na ni podívala: uviděla velké myší uši, dlouhé fousky a blyštivé skleněné oči. A jelikož ta bačkora byla první věc, kterou spatřila, stala se její matkou. Ona ji objala, vlepila jí obrovskou pusou na čenich a řekla jí:

„Mám tě ráda, mami.“